

Na počátku bylo oslovení

20:07

Víra, jak jí rozumím, je schopnost vnímat skutečnost jako oslovení: snaha naslouchat, učit se porozumět, být připraven odpovídat. V křesťanství jsem našel svůj domov také proto, že v něm tuším možnost obejmout zároveň jak onu podstatnou pra-víru, tak i určitou pravdu nevíry, možnost vzít vážně i onu zkušenost Božího mlčení a tragické stránky života.

Bůh bydlí v možnosti

17:28

Bůh Bible a naší víry je ten, který může být. O Bohu nelze říci, že „jest“ nebo „není“, obě tyto odpovědi jsou nedostatečné. Čteme-li pozorně biblické příběhy, pak vidíme, že v nich Bůh přichází k člověku jako možnost, jako výzva, jako nabídka a také jako úkol.

Bůh bydlí v příběhu

11:59

Kde tedy existuje Bůh, kde se s ním i naši nevěřící přátelé mohou setkat? Existuje v příbězích, které se o něm vypravují. To je dnes nebe, v kterém bydlí Bůh, to je nebe, které se otevírá tomu, kdo je připraven „vejít do příběhu“.

Bůh na nádvoří pohanů

19:19

Myšlenka, že církev potřebuje jistý kontakt s lidmi věřícími v „neznámého Boha“ anebo jen nejasně toužícími po „čemsí, co nás přesahuje“, je nesmírně důležitá. Je však církev dnes v situaci, kdy si může dovolit „otevřít nádvoří pohanů“? Nejsme na tom dnes tak, že z oné vznešené „chrámové“ podoby křesťanského náboženství nám zbyla nanejvýš „Zed' nářků“?

Vstupuji do hry

3:58

Uvěřit neznamená spočinout v jistotách, nýbrž předpokládá odvahu přijmout pozvání a vejít sám na scénu, ostoupit do příběhu. Začínám věřit v okamžiku, kdy přestanu čekat na důkazy zvnějšku, ale sám sobě i druhým se podobným poukazem stávám – právě se vši zátěží svých otázek a pochybností, s vědomím, že ani já nejsem jednoznačně „kladný hrdina“ a že ani mé svědectví nemůže nikoho k víře přinutit a zbavit ho odpovědnosti za vlastní volbu...